

fjendt en saadan Bestemmelse tidligere efter Loven af 1857; men det var rigtignok under andre Forhold, saaledes at de vedkommende Politimestre kunde forsegle, naar man skulde begynde at tage Vaaden i Brug, og ligeledes, at de forsegledes efter Brugten, eller hvis den efter Brugten ikke kunde bruges, næste Aar blev tilintetgjort, thi i visse Tilfælde, naar den var ubrugelig, blev den tilintetgjort, ellers blev den atter forseglet. Men da havde man ikke disse mange Maalevaad indenfor disse fredede Bunde, som man nu har, og skal det være Politimesteren, som Fiskerne, naar de vare ude at fiske, skulde reise et Par eller 4—5 Mil til for at faae fat i, og derefter tage ud at fiske, og naar de saa skulde reise hjem om Aftenen, atter skulde have fat i ham, det vil sige de kom jo ikke hjem før 4 Aftener efter, saa tror jeg egentlig ikke, at denne Bestemmelse er praktisk. Det kunde ogsaa være vedkommende Tilshynsmænd, det kunde gaa bedre an, men det er slet ikke nødvendigt, naar vi se praktisk paa det. Sagen er nemlig den, at disse smaa Indvige kan man laase af, og dersom man forbyder Fiskerne at seile ud om Natten, kan man godt tillade dem at seile om Dagen, thi det skal nok vise sig, at disse stedlige Tilshynsmænd skal paa se, at der ikke fiskes uberettiget om Dagen, og naar det bliver forbudt og straffet at seile ud om Natten, saa tror jeg ikke, at vi skal gaa videre. Vi har jo den aarlige Lovgivning, og selv om der ikke arbejdes meget hurtigt, kan vi jo, dersom de af mig foreslaaede Bestemmelser skulde vise sig upraktiske, saa at der fiskes paa Steder, hvor der ikke maa, forandre dem ad Aare. Det er altsaa kun denne enkelte Bestemmelse i det Kapitel, som jeg har Noget at erindre imod. — Jeg skal gjøre en lille Bemærkning lige overfor Limfjordsfiskeriet. Jeg tror, at vi der har en Maalestof for, hvad egentlig Lovgivningen betyder. For dem, der har fulgt med den historiske Gang der, har det viist sig, at til visse Tider, naar man har tilladt Brugten af stærkt opfiskende Redskaber, er Fiskeriet gaaet tilbage, saa har man strax fordret indstrænkende og fredende Bestemmelser, saa er atter Fiskemængden tiltaget, og nogen Tid efter har man atter forlangt Frihed. Jeg tror nu, at vi ere ved at ramme det Rette. Forordningen af 1750 har, med nogle ubetydelige Forandringer saa Aar efter, bestaaet til Loven af 1857 udkom, og denne er kun en Revision af Forordningen af 1750, som altsaa med enkelte mindre Forandringer har bestaaet i over 100 Aar. Det har viist sig, at Befolkningen har ment, at det har været den heldigste Lov, og det er mærkeligt at se, hvorledes Statistiken viser, at efter at

vi fik Loven af 1857, hvorved man kom til at fiske noget mere frit, fik man ikke flere Fiskere, som man skulde tro, men tværtimod gik Fiskeriet ned, og ligeledes gik Udbyttet ned, og først da der i 1872 eller 1874 — jeg huster ikke Aarstallet — blev indført en Bestemmelse, hvorved der frededes lidt igjen, tager Fiskerbefolkningen til og Udbyttet ogsaa. Selv om man ikke læser lidt Historie og Topographi og veed, hvorledes Fiskemængden har været tidligere, er det dog et praktisk Bevis for, at den Opfattelse, at man kan fiske i de smaa Bunde, hvordan man vil, uden at ødelægge Fiskeriet, er feilagtig. Det kan ikke nytte, at man fortæller os, hvor mange Tusinde eller Millioner Æg, der kan findes i en Fisks Kogn, det tillægger jeg ikke megen Betydning; jeg tillægger Videnskabens Resultater Betydning, og det er, at de fleste Bunde har thyet til Lovgivning og Fredning, med Hensyn til Fiskeriet i de øvrige Fjorde, skal jeg bemærke, at den ærede foregaaende Taler efter min Opfattelse var temmelig strømer mod disse Bestemmelser. Jeg indrømmer, at Ministeriet just ikke har fulgt Udvalgets Indstilling, thi der var Udvalget for saa vidt enigt. Vi mente jo, at Vedtægterne skulde affattes af de Omkringboende i Stedet for af Indenrigsministeren og stadfæstes af Indenrigsministeren. Men dersom den Bestemmelse vedtoges, saa ser jeg ikke, hvorfor man skulde reise den store Agitation derimod. Thi hvad gik Bestemmelsen ud paa? Simpelthen at de Mænd og Fiskere, der bo omkring disse Bunde, selv skulde affatte Vedtægterne. Og dette Punkt kan vi jo faae forandret, og jeg tror heller ikke, den ærede Indenrigsminister har noget imod at „affattes“ forandres til „stadfæstes“. Saavidt jeg veed, var den tidligere Indenrigsminister ikke saa uvillig til at gaa ind derpaa. Fiskerne forstaa sandsynligvis deres egne Interesser, vi gaa ud fra, at Folk selv forstaa navnlig deres egen økonomiske Interesse, og Kommunebestyrelserne der omkring er jo særlig interesserede i, at Fiskeriet drives fornuftigt, naar saaledes de Omkringboende vedtage: saaledes ville vi fiske. Det forekommer mig, at de strænge Udtalelser af den ærede foregaaende Taler er for haarde. Jeg vil indrømme, at jeg ikke vil gaa med til helt at forbyde Vaadfiskeriet i de Bunde efter den Udvikling, det har faaet, og det har jo hele Udvalget været enigt om ikke aldeles at forbyde Vaad og navnlig ogsaa advare imod; at disse Bestemmelser skulde gjælde for Sundet og Bølterne, thi efter min Opfattelse skal Fiskeriet i Sundet og Bølterne være saa frit som muligt; det er mere ved de mindre Fjorde, at disse Bestemmelser